

Tfsherning: Ja, naar denne Tilføining kommer til, saa komme vi præcis derhen, hvor til der sigtes, nemlig: at der bliver en directe Anvendelse for en heel Deel Mænd, som nu trænge til at faae en Indtægt. Det er noget af det, som Loven hovedsagelig arbejder for. Der er ikke nok at gjøre for Dyrplager og dyrlindige Mænd, men naar de paa Grund af Dyrplagerier blive udnævnte til Besigtelsesmænd, faae de noget yderligere at bestille og fortjene. Derfor vil jeg ikke sige, at man, om Loven forresten skal komme ud, skal lade være at sætte det til; men jeg troer, at man ved alt, hvad her er sagt, skal lægge Mærke til, at den Tid er endnu ikke kommen, da en saadan Lov kan gives; thi saaledes som den oprindelig er foreslagt og nu her foreligger, deraf troer jeg, at det, navnlig ved en nærmere Overveelse af den ærede Ministers Uttringer, vil fremgaae, at de, som have bragt Loven frem, have været ude af Stand til at bringe vor egentlige Stilling i denne Henseende et Skridt fremad. Den ærede Minister siger og indrømmer, at Dyrplageri ogsaa hidtil har været Gjenstand for Politiets og Domstolenes Opmærksomhed, og den ærede sidste Taler sagde, at Politiet, naar denne Lov var vedtaget, efter hans Overbeviisning ikke af sig selv, ikke af egen Drift, vilde skride ind, men vilde vente til det hørte udtale som et almindeligt Rygte, at der og der foregik der Dyrplagerier; men jeg vil spørge det ærede Medlem, om noget Saadant ikke allerede nu finder Sted; thi naar En melder: i det Huus, hvor jeg boer, handler den og den Mand paa den og den Maade ilde med sine Dyr, saa tager Politiet ikke i Betænkning at søge en saadan Fremfærd bragt for Domstolene. Den ærede Minister siger, at hvad vi her savne, det er Straffebestemmelserne for Dyrplageri; men den ærede Minister maa lægge Mærke til, at der i nærværende Lovforslag heller ikke er fastsat bestemte Straffe for de specielle Arter af Dyrplageri; man er her ikke kommet et Skridt videre, end man allerede er. Vi befinde os endnu paa Analogiernes Standpunkt; det Gæste, der er sagt, det er, at Fængsel paa 3 Gange 5 Dage er en Straf, at 4 Ugers Fængsel er en Straf, at Bøder indtil 100 Rd. er en Straf,

som kan anvendes for Dyrplageri, — det have vi vidst; men hvorledes disse Straffebestemmelser skulle bringes i Anvendelse, det vide vi ikke. Straffene skulle anvendes, siger man, „naar En gjør sig skyldig i Dyrplageri“; ja det er der ogsaa hidtil skeet; det have Domstolene ogsaa hidtil gjort. Naar de fandt, at der var begaaet Dyrplageri, saa have de anvendt Straffebestemmelser, ad Analogiens Behæntede fra de Lovregler, der gjælde for Mishandling af Mennesker; videre ere vi her ikke komne. — Man har imidlertid søgt at komme et Skridt fremad, ved at tilføie den Bestemmelse: „ved raa Mishandling“ — Mishandling er altsaa ikke nok, den skal være raa, for at kunne være Gjenstand for Straf. Men hvad er „raa“? Skal det Raae her ligge i Objectet eller Subjectet? Det er Noget, som det er yderst vanskeligt at afgjøre. Er Mishandlingen „raa“, naar den Mand, som ved sin Handling kommer til at tilføie Dyret Smerte, er raa, eller bliver Handlingen raa ved den Indsydhelse, den udøver paa Dyret? Hvor er Grændsen? Er det en raa Mishandling, naar Een med Pidsken slaar et voldsomt Slag paa Hestens Ryg, eller bliver den først raa derved, at Snerten kommer til at berøre de finere Dele? Og skal det tages med i Betragtning, om det er tilfattet eller ikke tilfattet? Hvem kan skaffe Oplysning tilveie herom? Er det raat, naar En tilfældigvis kommer til at stikke et Dyr, eller bliver det raat derved, at man antager, at det har været Hensigten? Naar man nu vil indvende, at det Altsammen er Noget, som maa bedømmes af Domstolene, saa svarer jeg dertil: naar det maa bestemmes af Domstolene, og det ikke kan bestemmes af Loven, saa ere vi ikke videre, end vi allerede ere, saa behøve vi ikke Loven. Gaae vi derefter til de næste Udtryk, saa finde vi, at der staar: „eller anden grusom og opværende Behandling“, men Ingen vil vist negte, at her ere vi inde paa Følteriets Gebeet. En Frosken har en Skjødshund, hun gaaer med den i Silkebaand, hun seer en Hund staar i Lænke og gnaver paa nogle Knotter, medens hun derimod giver sin Kjeledægge Sukker; hun vil da aabenbart sige, at det er en „grusom“ Behandling, hvorimod